

afhængig af, om de andre ville udføre den eller ej.

Det, som jeg begærede Ordet for, var nærmest for at gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til, hvad det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Stühr) sagde, og der vil jeg da bemærke, over for hvad han ytrede, at det forkommer mig, at det kun har meget liden Interesse her paa dette enkelte Punkt at ville forsøge paa at skabe en Garanti over for det uheldige Forhold, at Folketaxten ikke har en Forsatning og ikke har en egen Dyrighed forstellig fra den verbale. Det er en Ulempe, som Folketaxten naturligvis i det hele taget lider under, og som den maaste i længere Tid vil komme til at lide under, men naar saa er, synes jeg, at naar man ikke endda paa andre og meget vigtigere Punkter kan afhjælpe denne og skabe en Garanti mod denne Ulempe, har det kun meget ringe Nytte at gøre et Forsøg paa dette Punkt. Men for Resten vil jeg blot udtale, og det er egentlig nærmest derfor, jeg har taget Ordet, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse med Hensyn til Maaden, hvorpaa jeg stiller mig med Hensyn til Endringsforslaget, at jeg ikke har noget mod, at man lader § 5 blive staaende, som den staar i Lovforslaget, men jeg siger kun om de foreslaede Endringer — og det, som jeg her siger om dem, er noget, jeg er anmodet af Kultusministeren om at sige, det ligger jo ikke inden for min Resport — at jeg maa opfordre Tinget til at vedtage det af fire Medlemmer stillede Forslag hellere end det af fem ærede Medlemmer stillede, naar man overhovedet vil gøre Forandringer, men vil man lade § 5 blive staaende som den staar, saa har jeg ikke noget derimod.

Det. Hansen: De ærede 5 Forslagsstillere have jo fordelt Rollerne saaledes mellem sig, at det var Juristen, der skulde motivere de første Endringer og Gejstligheden, der skulde motivere de sidste. Det forekommer mig, at i dette Tilfælde, naar vi hørte det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) tale i temmelig høje Toner om de dybe Følelser og om den Forargelse, der vilde blive vakt, naar de efterlevende skulde efterkomme et Testamente, havde jeg virkelig paa Følelsen, som om det var Gejstligheden, der talte over denne Endring. Smidlertid, de Betragtninger, det ærede Medlem kom frem med, ere jo saa grundig blevne imødegaaede, navnlig af den ærede Minister, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg skal blot tillade mig den almindelige Bemærkning, at det ærede

Medlem utvivlsomt hæver i en Misforstaaelse, naar han tror, at de Mand, der interesserede sig for denne Lov og have bragt den frem, vare ledede til at fordre en testamentarisk Erklæring af Hensyn til, at der ikke skulde ske Forbrydelser, og for at afværge, at Forbrydelser ikke blev opdagede. Nej, det, der staar i § 2 i denne Lov, er netop Hovedhensynet, som jo ogsaa har bevæget den Forening, vi jo alle have hørt Tale om, Ligbrændingsforeningen, til at arbejde for denne Sag, nemlig dette, at man finder, at dette er en sund og naturlig Tanke, at enhver myndig Mand eller Kvinde i ethvert Tilfælde skal have Lov til at disponere over sit Korpus efter sin Død. Nu sagde det ærede Medlem: Jeg kan ikke erkende en saadan Ret. Meget vel, det er maaste ikke gældende Ret her til Lands, men det er et naturligt Krav, som jeg synes vi kunne høje os for, vel at mærke naturligvis, naar Udførelsen deraf lader sig forene med det Hensyn, som det ærede Medlem fremhævede, nemlig Erbarheden. Fordi vi gaa ind paa her at anerkende en testamentarisk Vilje hos en Person til at disponere ved Ligbrænding over sit affjælede Legeme under alle de garanterende Former, her er Tale om, i Krematorier, hvis Bestemmelser skulle være godkendte af Justitsministeren — fordi vi anerkende noget saadant, derfor anerkende vi ganske vist ikke Berettigelsen for en Mand eller Kvinde til i sit Testamente at bestemme, at hans affjælede Legeme skal sættes i Spiritus eller sælges ved Auktion til den højest bydende. Det er netop Forskellen, at vi staae Garanterer for, at det, der sker her, bliver overensstemmende med Loven, idet vi give denne Lov, og at det tillige bliver overensstemmende med Erbarheden, idet vi anordne al den Kontrol, som er nødvendig.

Det ærede Medlem blandt Forslagsstillerne (Bjerre), som motiverede de sidste Endringer, nemlig Nr. 5 og 6, kom derimod mere ind paa juridiske Betragtninger. Der blev talt om Ansvar, navnlig det konstitutionelle Ansvar, og der fremkom navnlig en Betragtning, som jeg gerne vilde anholde lidt, fordi det forekommer mig, at det var en saa forkert konstitutionel Opfattelse, nemlig den, hvor det ærede Medlem søgte at begrunde, at der netop skulde gælde Anordning til. Det ærede Medlem sagde: Ministeren kan stifte, og der er ikke det rette Ansvar eller intet Ansvar, nej Kongen skal med, saa saa vi Ansvar. Jeg beder ærede Medlemmer betænke, hvad det er for en konstitutionel Opfattelse. Man har været vant til, som alle vide, at sige, at hos Ministeren ligger